

Byl slunečný podzimní den. Libušin kůň šel bystře, jistým krokem. Nikdo z mužů ho nevedl, ani slovem neřídil. Překročili hory a pláně, až třetího dne ráno přišli do Stadic. A hle, tam na poli byl muž jménem Přemysl, prutem poháněl voly a oral. Libušin kůň se vzepjal a radostí zařehťal. Poslové přistoupili k Přemyslovi, hluboce se poklonili a pozdravili ho.

„Muži blažený, kníže nám bohy souzený, buď zdrav a vítěj! Pust' voly, roucho změň. Rač se posadit na koně a pojed' s námi. Kněžna Libuše a celý Čechův národ ti vzkazují, abys s námi přijel a přijal vládu souzenou tobě a tvým potomkům. Tebe jsme si zvolili za svého soudce, ochránce a knížete.“

Zastavil se Přemysl, posly vlídně přivítal, prut do země zabodl, odvázal voly a pustil je na svobodu. Líska, kterou do země vsadil, vyrazila tři velké ratolesti i s listím a ořechy. A muži, když viděli, co se tu děje, stáli zaraženi. Nato Přemysl převrátil pluh radlicí nahoru, upravil takto železný stůl, vzal lýkovou mošnu, vytáhl z ní pecen chleba a kus sýra, jídlo položil na radlici a nabídl je hostům.

Zatímco svačili a vodu ze džbánu pili, dvě ratolesti uschly a opadaly, ale třetí rostla rychle do výše i šíře. To naplnilo hosty ještě větším podivním a bázní. Přemysl jim řekl:

„Vězte, že z našeho rodu mnohá knížata vzejdou, ale jen jeden vždy panovati bude.“

Potom Přemysl, oblečen v knížecí roucho a obutý knížecí obuví, vsedl na bělouše. Ten pod ním vesele zařehťal.